

A magány

A hatvanas-hetvenes években nagyon fellendült a „bevásárlóturizmus”. A munkahelyemről is sokat jártunk ilyen célból Budapestre. A szakszervezet szervezte ezeket az autóbusszos utakat, csak fel kellett iratkoznunk. Mivel minden második szombatunk szabad volt, hát gyakran kihasználtuk ezeket a lehetőségeket.

Pesten nem volt érdemes csoportosan járkálni, hiszen mindenki más célból jött. Volt, aki pipospaprikát, kávé t hajszott, más meg csizmát vagy egy szép pulóvert. Én is egyedül jártam a boltokat.

Egy alkalommal, miután megvásároltam, amit akartam, s még egy szűk órányi időm is maradt hazaindulásig, leültem egy parkosított terület padjára a Széchenyi téren, kicsit gyönyörködni Budapest szépségében. Több üres pad is volt ott, ennek ellenére mellém ült egy hölgy. Nem szóltunk egymáshoz, hiszen idegenek voltunk, ő is fáradt, gondoltam magamban. Kisvártatva egy harmadik is társult hozzánk, aki azonnal beszélni kezdett, megállás nélkül. Nekem nyomban Arany János Családi kör című verse jutott eszembe: „Megered lassanként s valamint a patak, / Mennél meszebbre foly, annál inkább dagad.”

Elmesélte viszontagságos helyzetét a házmeszterternővel, a rendetlen postással, és élete minden fájdalmát kiöntötte. Az utánam érkező hölgy néha rábólintott, igennel vagy nemmel válaszolt neki. Én azt hittem, hogy ezen a padon szoktak találkozni, és csak véletlenül csöppentem bele a panaszáradat hallgatásába. Tévedtem. Miután az asszony kibeszélte sok bánatát, s valós vagy vélt sérelmeit, felállt, valami köszönésfélét is mondott és elment.

A mellettem ülő hölgy megkérdezte tőlem, hogy kicsoda volt nekem ez az asszony. Mondtam, hogy most láttam őt először. Én is, válaszolta ő. Ekkor derült ki, hogy csak hallgató közönségre volt szüksége az egyedül élő asszonynak. Legalábbis ez derült ki a panaszkodásából. „Nem mondhatom el senkinek, / Elmondom hát mindenkinek” (Karinthy Frigyes) – alapon.

No meg az, hogy egy nagyvárosban még magányosabb a magányos ember, mint falun vagy kisvárosban.

Hernádi Paula:
Konstrukció
ipari formával II.
(tűzzománc)

Orgoványi Krisztián

Kaleidoszkóp

A nyolcadik unicum, a tizedik Sophie Vajon Zsuzsi a neved, vagy Éva, Eszter vagy Szofi
Ködösek a fények, félvad árnyak,
Elbújtál benned de én megtalállak
Ne légy Papírsárkány a bánya mélyén
egy Tombolán nyert kudarcélmény
aki Roppant erejébe bele is roppan
Ikarosz aki a holdba pottyan, na
Szusszanj egyet, dőljünk hátra!

Mire gyűjtsünk? Dohányra, pipára? -
Mikor illat a zene, és lehelet a lélek -
Megérted végre, hogy nincsenek élek
Kaleidoszkópba nyugodtan zuhanj
Fröcsköl a nap, olyan jó ez a zuhany
Csaka- Csak az itt van, nincsen előre, vissza -
Csak ahogy akarod, úgy van megírva.

Kettőnk elől már hiába menekülsz
Hiába könyörögsz, hiába könyörölsz
Érik a végzeted, ha nem érted
Nem ellened teszem, hanem érted,

Na látod mégis libben a lépted
Szeretném látni hogy újra éled
Csak a lelkizés, meg a testizés
És máris mosolyog a testi rész –(kesergés)
Kacsint a papírsárkány a szemed mélyén
Zsibbad a lelked, ez tényleg élmény
A szemed, és a szívem együtt lobban
Ikarosz kócos boglyára huppan

A nyolcadik unicum, a tizedik szofi Vajon Zsuzsi a neved, vagy Éva, Eszter vagy Szofi
Ködösek a fények, félvad árnyak,
Elbújtál benned de én megtalállak
Ne légy Papírsárkány a bánya mélyén
egy Tombolán nyert kudarcélmény
aki Roppant erejébe bele is roppan
Ikarosz aki a holdba pottyan

